

निर्दयी सुंदरी

हे शस्त्रसज्ज वीरा काय झालेय तुला ?
घुटमळतो आहेस एकाकी आणि मलूल
सुकून गेलीत तळ्याभोवतीची लव्हाळं
कूजनही थांबलंय पक्ष्यांचं समूळ

खरंच काय बिनसलेय तुझे शूर वीरा ?
दिसतोयस किती निस्तेज अन शोकाकुल
सुगीचे दिवस संपले कधीच आणि
जमवून ठेवलेत खारींनी दाणे विपुल

निस्तेज भाल तुझे श्वेत कमळ जणू
जमलेत घर्मबिंदू, उष्ण अंतर्यातनांचे
किती भरकन फिकट होऊन गेलेत
गर्द गुलाबी रंग तुझ्या सतेज गालांचे !

"ऐक ..वनात या भेटली मला एक युवती
काय तिचे लावण्य ! जणू स्वर्गीय परी !
रेशमी केशसंभार अन नाजूक पावले
मादक डोळे अन नजर खुळावणारी

बनवला पुष्पमुकुट तिजसाठी मी
गुंफले मनगटात सुगंधी फुलांचे हार
पाहिले तिने प्रेमधुंद नजरेने मजकडे
उमलला कंठातून तिच्या प्रेमाचा हुंकार

अश्वार स्वार होऊन हिंडलो किती
मान नव्हते मला कशाचे, त्या वनराईचे
पुढे-मागे आंदोलत ती गाई मजसाठी
अवीट गोड संगीत परीराज्याचे

शोधिले तिने मजसाठी चवदार कंद,
जंगली मध, पेय जणू अमृताचे सिंचन
कुठल्याशा भाषेत म्हणाली मला ती
“तुला केले मी माझे सर्वस्व अर्पण !”

नेले तिने मला तिच्या मंतरलेल्या गुहेत
सोडले उसासे केल्या विवश विनवण्या
धुंद डोळे तिचे बंद करून अलगद
चुंबित राहिलो मी भिजलेल्या पापण्या

हळुवार थोपटले तिने झालो मी निद्राधीन
अन एक स्वप्न पाहिले - विचित्र, भयंकर
शेवटचेच स्वप्न होते पाहिलेले मी त्या
गारठलेल्या अन उजाड टेकाडावर

दिसले मला निस्तेज राजे आणि राजपुत्र
दीन योद्धे - मृत्यूच्या चाहुलीने मलूल झालेले
उच्चरवाने ते म्हणाले - "त्या निर्दयी सुंदरीने
तुला तिचा दास आहे रे बनवले !"

पाहिले त्यांचे ओठ त्या संधीकाली - तृषार्त
अन भेसूर - तो भीषण इशारा देताना !
दचकून जागा झालो, आणि पाहिले स्वतःस
या गारठलेल्या उजाड टेकडीवर फिरताना

मित्रा, म्हणून माझे इथे वास्तव्य आहे
घुटमळतो आहे एकाकी आणि मलूल
जरी सुकलीत तळ्याभोवतीची लव्हाळ
आणि कूजन थांबलंय पक्ष्यांचं समूळ”

“La Belle Dame Sans Merci” by John Keats
Translated by Abhay B. Joshi and Milind A. Toro